



Silvester Lavrík
Zu

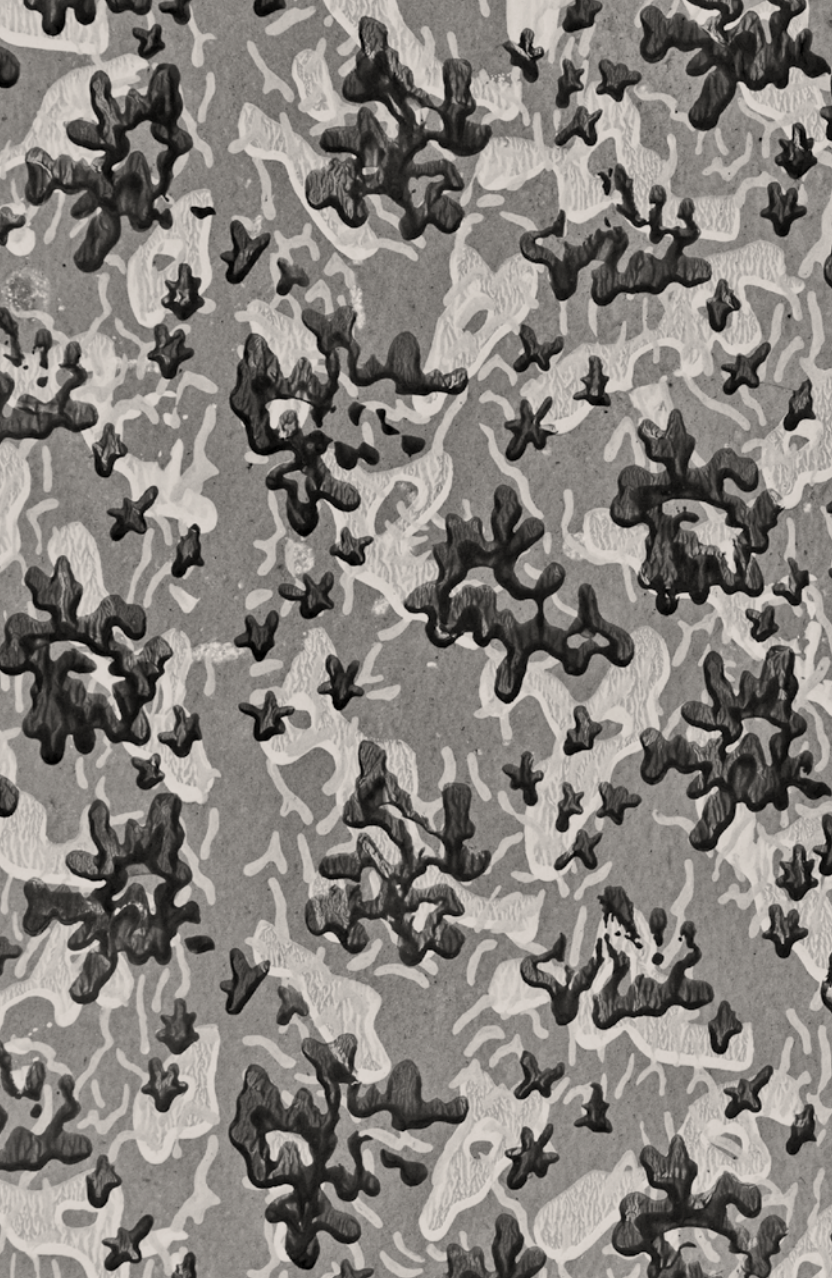
Větrné mlýny

Větrné mlýny



Silvester Lavrík
Zu

česi, čítajte
svazek 8





česi, čítajte





Silvester Lavrík
Zu



Tento projekt byl realizován za finanční podpory Evropské unie.
Za obsah publikací (sdělení) odpovídá výlučně autor.
Publikace (sdělení) nereprezentují názory Evropské komise
a Evropská komise neodpovídá za použití informací, jež jsou jejich obsahem.

Tato kniha vyšla
s finanční podporou Komisie SLOLIA,
Literárne informačné centrum, Bratislava.

© Silvester Lavrík, 2015

Translation © Silvester Lavrík, 2015

Photo © David Konečný, 2015

© Větrné mlýny, 2015

ISBN 978-80-7443-112-8 (papírová kniha)

ISBN 978-80-7443-163-0 (eBook)





→

Livrejovaný recepční hotelu Grand v Tatranské Lomnici do pokoje přivedl malou nervózní ženušku. Ona to byla, kdo tělo našel. Pokojskou je tady už čtyřicet let. Ne. Něco takového nepamatuje. Otevřela si služebním univerzálem. Recepční jí dal seznam pokojů, které hosté do dvanácti uvolnili. Tak to žádá hotelový řád. Pokoj č. 326 byl na seznamu taky.

Byl tenhle pokoj na seznamu uvolněných?
Vždyť vám to říkám.

Ano. Jo.

Pokojská vstoupila, aby pokoj uklidila. Převlékla postel. Vypucovala sanitu. Všechno uvedla do bezvadně neosobního stavu. Křeslo si nechala nakonec. Když začne pršet, hosté se chovají mnohem hůř. Tady v horách chčije pořád. Neúnavně. Hosté

vysedávají na cimrách. Blbnou. Recepční mírně zakašlal. Do sevřené pěsti. Bílá glazé rukavička kašláni téměř pohltila. Pokojská ho zaslechla. Zmlkla. V jejím hlase se objevil umíněný vzdor. Rozmary hostů měřila podle jediného kritéria — jak velký nepořádek po nich zůstal, tak velká čuňata to byla. Nebožtík v křesle žádný svinčík nenadělal. Jenomže i tak...

Jeho zavazadla jsou kde?

Jsem pokojská. Zavazadla nejsou moje starost. V pokoji nebylo nic. Byl mezi odhlášenými.

Vám se zdálo, že pokoj je prázdný.

Jinak bych ho neuklízela.

Ale uklidila jste ho.

Teď jsem vám to celé povídala!

... ehm, odkašlal si recepční znova. Myslím, že žádná zavazadla nenajdeme. Pán přijel taxíkem. Bez zavazadel. Včera byla v hotelu početná společnost. Původně neplánoval strávit u nás noc, počítám. Ubytoval se jen na jednu noc. Platil hotově. U snídani se neukázal. Klíč od pokoje nechal ležet na recepci. To je důvod, proč se ocitl mezi odhlášenými. Postihla ho nevolnost, možná srdeční kolaps, jestli smím vyjádřit svůj názor.

Recepční zmlkl. Rty sevřel do tenké přímky. U pravého koutku mu naskočila ironická vráska. Pokojská se rozjela.

Podle mého v posteli vůbec neležel. Ani si na ni neseďl. Zůstala nedotčená.

Takhle jste ji našla?

Ano. Ale už jsem ji převlékla.

Proč?

Ruce pokojské rozčileně vylétly nahoru. Zachránil ji recepční.

V našem hotelu poskytujeme služby vysokého standardu. Zaměstnanci jsou povinni dodržovat interní předpisy a nařízení bezpodmínečně. Za všech okolností.

Jsou to čuňata.

Opět tlumené zakašlání. Jenomže pokojská si neohroženě vedla svou.

Spořádaná osoba dřepí doma, spí ve své posteli. Netoulá se světem. A tenhle má otevřený poklopec. Spořádaný člověk s nezavřeným poklopem... neopustí toaletu. Tenhle se uvelebí v křesle a kouká oknem ven!

Otáčení těžkého ušáku s tuhým brokátovým polstrováním zdaleka nepatřilo do repertoáru největších lumpáren hostů. Křesla, která byla součástí zařízení každého pokoje, se jí jednoduše nezamlouvala. Byla to drobná žena. Jen o kousek vyšší než ty polstrované nestvůry. S každou z nich se musela utkat nejméně dvakrát denně. Nejdřív je musela odsouvat. Vyluxovat pod nimi. A zase zpátky.

Vážily jednou tolik co ona. V pokoji č. 326 si křeslo obrácené k oknu nechala naposled. Vždycky to tak dělala. Zapřela se. Svými subtilními zády do bytelného hřbetu ušáku. Nic. Křeslo se ani nehnulo. Zabrala ještě jednou. Ortopedická obuv jí na koberci s dlouhým vlasem proklouzávala. Všechno názorně předvedla.

Tyhle sandály?

Myslíte, že mám na každý den jináčí? Nafasujeme jeden pár a na rok máme vystaráno!

Moc nechybělo a upadla by. Sprostě zaklela. Nakoukla, jestli se před ušákem něco nevzpříčilo. Někdy se koberec dovede nešikovně zkrabatit.

Jak jsem tohohle pána zahlédla s poklopцем dokořán, příšerně mě to namíchlo! Nandala jsem mu, kolik se do něj vešlo. Štěstí že byl tuhý. Jinak by mě musel zabít. Rudolfe, nech mě! Já už tohle nebudu trpět. Za ty peníze ne! Zadržela recepčního prudkým gestem.

Nadechoval se s úmyslem ji zpražít. Ruka napřažená k recepčnímu zůstala napjatá. Ostře vyvráčenou dlaní ho držela co nejdál od sebe.

Hrozně moc jsem se lekla. Tak jsem mu to nandala. Štěstí že byl po smrti, jinak by mě za to spílání zabil. Myslela jsem, že je to nějaký úchyl. Hosté jsou různí. Chlap se zamotá do závěsu u okna a vyřítí se, sotva se sehnu pod postel! Hrozně jsem

mu vynadala. A on byl, chudák, tuhý. Došlo mi to, jakmile jsem do něj šťouchla ukazováčkem.

Vy do hostů šťouráte prsty?

Ne. Jenomže tenhle se ani nehnu. Když jsem mu nadávala, ani nezamrkal. Jenom hleděl někam na Tatry. Seběhla jsem na recepci. Zezadu, ovšem. Kolem kuchyně a vchodu pro personál. Rudolfa jsem zavolala dozadu. Na třistadvacetšestce máme mrtvého chlapa, řekla jsem mu.

A on?

No šel se se mnou na třistadvacetšestku kouknout. Šťouchl do chlapa ukazováčkem a povídá — jo. Pokoj zamkl. Řekl mi, abych si šla po svých a nikomu nic neříkala.

Zatímco pokojská mluvila, zaujal mě pramínek zaschlé krve na nebožtíkově bradě. Docela nenápadný. Splynul s hlubokou vráskou. Děčila ochablou tvář od brady. Popojít k oknu, chvíli hledět do sílícího soumraku, mimoděk se otočit a zamýšleně postát u těla, sehnout se, s bezděčným zájmem odchlípnout ret a setřít pramínek zaschlé krve se mi povedlo, aniž by recepční nebo pokojská cokoliv postřehli. Pokojská se najednou rozeškala.

... proč jsem mu musela tak nehezky spítat? Neudělal mi nic zlého, přece!

Odešla v slzách. Recepční se malinko uvolnil. Sedl si. Ale až poté, co na úmrtním listu hosta

z pokoje č. 326 svítil můj podpis. Přeložil ho natřikrát. Vsunul do vnitřní náprsní kapsy livreje. Přistoupil k mrtvému. Prošacoval ho lehkými doteky. Peněženka byla v levé zadní kapse kalhot. Mobilní telefon ve vnitřní kapse saka. V peněžence byly doklady, kreditní karty, vizitky, paragony. Peníze taky. Hodně peněz. Těch se recepční ani netkl. Byla tam taky fotografie manželky a fotografie děcek. Dvě přibližně třináctileté dívky. Jednovaječná dvojčata. Do objektivu se culily někde u moře. Opřené o tátu. Se světlými vlásy si pohrával vítr. Manželčina fotografie byla uložena v oddělené přihrádce. Padesátnice. Přírodní typ. Oděna v batice. Padesátnice v batice se usmívají zřídka. A když ano, pak je to spíš křeč. Takle se neusmívala. Recepční vložil doklady a fotografie zpátky.

Co uděláte s tělem?

Počkáme. Dokud hosté nebudou sedět na večeři.

Otevřel nebožtíkův telefon. Vyhledal a vytočil Maminu. Nezvedla.

Snad zavolá zpátky, když zjistí, že jí volal choť.

Pejo

I

Nový soused nás zaskočil. Zaskočil je fajn slovo. Zaskočil nás. Úplně jako v té dětské říkance o sněhulákovi; kde se vzal, tu se vzal, u zahrady zrána stál. Jenomže ne sněhulák, ale mužský. Chlap. Bejk. Chci tím říct, že maskulinní sexualita z něj přímo čišela. Nestál u zahrady, ale na terase vily z pálených cihel. Vila stála přes ulici. To jen pro pořádek.

Stál tam a pil čaj. V ruce třímal šálek. Na kafe byl příliš velký. To byla v poslední době druhá špatná zvěst. Zrušení obchodu s potravinami paní Semkové na rohu Timraviny a Kozí ulice nám zkazilo Vánoce. Zkazilo, ano. Jo. Po Novém roce začali uvnitř se stavebními pracemi. Před týdnem se nad vchodem zjevila vývěska. *Cafe el Escorial*. Že to souvisí s naším novým sousedem, se nám v té chvíli vydedukovat nepovedlo. Neměli jsme dost indicií.

Informací taky ne. Nebylo co třídit. Kdyby to v naší situaci přesto chtěl někdo zkoušet, byla by to čistá spekulace. Zu a já taky spekulacím fandíme. Spekulacím o tom, co se neudálo. O tom, co se skutečně stalo, se spekulovat nesmí. Řekl tatínek.

Nastal čas rozhodnout se. Do podniku nazvaného *Cafe el Escorial* naše noha nevkročí. Nebudeme o něm mluvit. Nebudeme jej brát na vědomí. Budeme se tvářit, jako by nebyl. Jako kdyby na rohu Timraviny a Kozí byl ještě pořád konzum paní Semkové. Jako by jen na chvíli vyběhla. Na dveře pověsila cedulku *Přijdu hned*. Nemluvíme o tom, jak to nakonec dopadlo. Mluvíme o našem rozhodnutí. Změny v naší čtvrti byly pro nás důvodem k zešílení. Změny v našich životech taky. V naší čtvrti přibyl nový podnik a nový člověk. Nesnášet dlouho před prvním zhlédnutím bylo pro nás samozřejmostí. Následoval slib sobě — jsou pro nás míň než pára.

→

Stál tam v bílé košili. Se šálkem v jedné, podšálkem v druhé ruce. Co chvíli z něj upil. Ze šálku. Z podšálku pije čaj jenom Alte. Když je opilý. Ovšem jestli jej ke rtům vůbec donese. Zu k němu dovede být nemilosrdná. Stane se, že Alte žádný čaj nedostane. Dát mu ho nesmím ani já. Po všem, co provedl Zu,

v našem domě žádný čaj nedostane. Nový souseď říkal, že čaj z podšálků pijí v Asii. Řekl to, až když došlo k našemu seznámení. Seznamovat se s ním v plánu nebylo. Mnoho věcí nebylo v plánu. Přesto k nim došlo. Především mojí zásluhou.

➔

Někdo si třeba řekne — co je na seznámení s novým souseďem nenormálního? A bude mít pravdu. Jiný si zase řekne — seznámit se s novým souseďem, k čemu je to dobré? Bude mít pravdu taky. Jenomže co je jakákoliv pravda v porovnání s reálným laj-fem? Pravda ještě není moudrost. Moudrost kolikrát s pravdou nesouvisí. Od pravdy se očekává, že bude mířit k dobru. Jinak je to leštění moralistova ega. Tohle vím od tatínka. O pravdě zatím stačí. O novém souseďovi taky. Mluvím o něm jen proto, že nevytříděné informace považuji za bezcenné. Jinak než používáním je třídit nedovedu. Vzpomínky používám ve vyprávění. Tam se třídí samy.

➔

Tatínek říkal, že bát se nových věcí je zbabělé. Seznámit se s nimi je moudřejší. Pak už tak nové nejsou. Čili důvod ke strachu zcela pomine. Mokrát to říkal. Pamatuj si to, zdůrazňoval. S tím žádný problém nemám. Neměj z nových věcí strach.

Snaž se je poznat. Neřekl to již dlouho. Pamatuju. Rozumím. Nepomáhá to. Už zase mám takový strach, že mě můžou kdykoliv zatknout. Všechno dosvědčím. Ke všemu se přiznám. Pocitově jsem permanentní pachatel. Snídám a nevím, jestli to není trestný čin. Trestný čin je něco, zač můžou člověka ztrestat. Ano, jo. Kolikrát to vypadá, že co dělám, je v pořádku. A pak mě za to ztrestají. Když se mi povedlo sníst téměř celého svatého Josefa, kupříkladu. Křičeli, jo. Jenom když mluvím, bojím se o něco míň. Povídat můžu jenom to, co povědět umím. Třeba si to chvíli předtím vymyslím, ale jakmile promluvím, je to něco, co je bezesporu moje a reálné. Že se tatínkovi povedlo zbavit mě svéprávnosti, bylo nanejvýš rozumné. Užitečné, ano. Jo. Třeba se mě opravdová svéprávnost nikdy netýkala. Odpovědnost za to, co dělám a nedělám. To není nic pro mě. Alte se mi posmívá, že je to tím, že mi máti přisedla lebku a zdeformovala ji. Některé funkce jsou tím pádem dysfunkce a jiné dysfunkce jsou tím pádem funkční. Ano. Jo. Ne-přehlédnutelně se u toho smál. Mě rozesmál taky. Snad je to deformací mojí lebky. Mám ji tak nějak našišato celou. Zu říká, že hezky. Altego humor se jí nelíbí. Svou biologickou matku neznám. To je v pořádku. Pořád by mě to pokoušelo koukat jí na zadek. Představovat si, jak mi s ním sesedá

hlavu. Jisté nevýhody to má taky. Pořád koukám ženským na zadnice. Alte s tím nesouhlasí.

Pejo, ty nekoukáš, ty čumíš. Jednou ti někdo rozfláká tlamu.

Tlamu?

Tak hlavu.

Celou hlavu?

Úplně celou.

To je fajn. Alespoň už nebude tak šiřatá.

Vědomí, že postrádám způsobilost právně jednat, mě výrazně zklidňuje. Tatínka to stálo hodně sil a sebezapření.

Je to to samé, jako kdybychom dali do novin inzerát, že máme v domě blázna.

Čert sere na velikou hromadu, zkoušela tatínka uklidnit matka.

Mě to rozesmálo. Slova jako *řít* a *srát* se mi zdála být velice směšná. Posléze k nim přibyla další. Dokud mi neřekli, že jsou to neslušná slova, nebylo mi jasné, co je na nich tak směšného. Dnes už mi to jasné je. Směju se tomu, že mi kdysi připadala směšná. Směju se pokaždé, když si na to vzpomenu.

Je to normální? ptají se lidé. Ptali se učitelé. Dokonce i spolužákům to přišlo divné. Je to normální? ptají se pořád. Protože se pořád směju. Tak mě zbavili svéprávnosti.